

TORONYIRÁNY

XIX. 27.

2025. július 6.



SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 14. vasárnap

Július 11. Szent Benedek apát, Európa fővédőszentje



Az aratás Ura, aki minket szolgálatába fogadott, teljes erőfeszítésre szólít fel bennünket. De egyben leveszi vállunkról a gondot, ha mi megtettük a magunkét: az aratásról ő kezkesedik.

Természetesen erőinkkel és képességeinkkel nem jutnánk messzire. Ebből a szempontból nézve indokolt lenne a resignáció. A hittel végzett ima által azonban Istentől kell várunk az eredményt. Az ima egymagában ugyan még senkit sem tett boldoggá, előbb erőink naponkénti bevetésével kell imánkat hitelessé tennünk. De a tapasztalat igazolja, hogy csak Istennek kikönyörgött áldása nyomán jutnak igazán érvényre képességeink. Az ima és a munka kölcsönösen kiegészítik egymást.

A prófétai lelkelet, mely kockára teszi életét az üzenet továbbadásáért, a jövőbe vezető utat nyitja meg a történelem számára; míg az, aki inkább saját életét akarja biztosítani a javak halmozása, vagy a hatalom megszerzése által, a jelent is – magáét és másokét – bezárja.

Cserháti József

Az Imaapostolság szándéka:

Növekedni a megkülönböztetésben - Imádkozunk, hogy egyre inkább felismerjük azokat az utakat, amelyek Krisztushoz vezetnek, és el tudjuk utasítani mindazt, amely elvisz Tőle és az Evangéliumtól.

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 66,10-14c** A végső időkben a Messiás közössége lesz a valódi béke, szeretet és harmónia otthona.
- 2. Gal 6,14-18** Krisztus közösségében már nincsenek emberi kritériumok alapján megállapított különbségek, emberi szempontok alapján konstruált elválasztó falak, mert a Krisztusba vetett hit által mindenki új teremtmény.
- 3. Lk 10,1-12.17-20** A 12 apostol kiválasztása után Jézus további 72 tanítványát bízta meg az evangélium továbbadásával.

A hetvenkét tanítvány elküldése

Az evangélisták közül egyedül Lukács az, aki a tizenkettő elküldése (9,1-6) mellett egy hetvenkét főből álló tanítványcsoport küldetéséről is beszámol. A küldetés mibenlétének a bemutatása és a tanítványoknak adott instrukció azonban mindkét esetben lényegében ugyanaz. A küldetést „az aratás” nagysága teszi szükségessé. Az „aratás” az Őszövettség néhány helyén (Iz 27,12; Joel 4,1-13) Isten népének végidőbeli összegyűjtését jelképezi. Jézus tehát azért küldi el tanítványait, hogy ezt az egybegyűjtést az ő működését folytatva megvalósítsák. Jézus egyes példabeszédei jelzik, hogy az aratás majd csak a végső ítélet napján fejeződik be (Mk 4,29; Mt 13,39 köv.). A tanítványoknak most nemcsak az együttműködést kell vállalniuk, hanem újabb munkásokat kell Istentől kérniük. Az imára való felszólítás mutatja, hogy az „aratás” végeredményben Isten ügye. A misszionáriusok csak megbízottak, s működésük sikere Istentől függ. Lukács már a világméretű keresztény misszió tudatában írta le Jézus mondását. Újabb és újabb elkötelezett hithirdetőkre van szükség ahhoz, hogy az evangélium ténylegesen minden nép számára ismertté váljon. A tanítványoknak tudniuk kell, hogy küldetésük teljesítése közben gyűlölettel és ellenséges megnyilvánulásokkal találkozhatnak majd. Ezt jelzi az a megállapítás, hogy a küldöttek bárányokként mennek a farkasok közé. A kép a zsidó apokaliptikában is ismert (Hénoch könyve 89,55), s Izraelnek, mint választott népnek a veszélyeztetett helyzetét szemlélteti. Jézus minden bizonnyal saját ellenfeleit értette a farkasok alatt, Lukács viszont már az egyház ellenségeit és üldözőit. A küldetés elfogadása és teljesítése ebben a gyűlöletről fényjelzett, életveszélyes helyzetben csak Istenbe vetett szilárd bizalommal lehetséges: Isten, mint bárányainak a „pásztor” (Zsolt 23) fogja a szolgálatában álló munkásokat védelmezni. Az 5. versből kezdődően az utasítások különböző helyzeteket tartanak szem előtt. Bemutatják, hogy milyen magatartást kell tanúsítani a házakban (5-7. v.) és a városokban, ahol a küldöttek befogadásra (8-9. v.), illetve elutasításra (10-12. v.) találhatnak. Az 5-12. versekben az ősegyház missziós gyakorlata is láthatóvá válik, hiszen az itt leírtakat az őskeresztény misszionáriusok is alkalmazták. A misszionáriusnak, aki egy házba betér, köszöntenie kell a jelenlevőket. A köszöntés formája megfelel az általános szokásnak: a belépő békét kíván a ház lakóinak (vö. Bír 19,20; Jn 20,19.21). Jézus küldöttjének az ajkán a békeköszöntés jóval több, mint egyszerű udvariassági forma, hiszen a béke kívánása egyben a béke közlését is jelenti.

A „béke” (eiréné) pedig a bibliai szóhasználatban nemcsak egy jóérzéssel egyenlő, hanem az üdvösség javainak a teljességét jelenti. A misszionárius tehát az üdvösséget hozza abba a házba, amely befogadja őt. A 6. vers világossá teszi, hogy a tanítványok köszöntése által közvetített isteni adomány nem kényszerként hat. Azokat tölti csak el, akik készséggel fogadják be Jézus küldöttét. A szövegben a „békesség fia” megnevezést találjuk. Olyan személyeket kell ezen szemita kifejezésen érteni, akik a békére, mint Isten ajándékára nyitottak, és készek azt befogadni. A küldöttnek abban a házban kell tartósan maradnia, amelyben először befogadásra talált, és abból kiindulva kell missziós tevékenységét folytatnia. A 7. vers utolsó felszólítása nyomatékosan tiltja meg a szállás folytonos változtatását. A tiltás lényege, hogy a misszionárius a jobb ellátás reményében ne költözzessen házról házra, hanem elégedjen meg azzal a vendégszeretettel, amelyben az első házigazda részesíti őt. Az étkezésre vonatkozó instrukció („...egyétek és igyátok, amijük van”) bátorításként fogható fel. Jézus küldöttjének ne legyenek lelkiismereti aggályai, amikor vendéglátói gondoskodását elfogadja. A kapott szállás és ellátás az általa hozott „békének” a viszonzása, valamint a Jézus nevében végzett igehirdető és gyógyító tevékenységének a bére. Erre utal a közmondásszerű kijelentés: „méltó a munkás a maga bérére” (7b v.). Hasonló mondások olvashatók az apostoli levelekben is (vö. 1Kor 9,14; 1Tim 5,18). Az étkezésre vonatkozó utasítás az ősegyházban, főleg zsidókeresztény igehirdetők számára, a zsidó étkezési tilalmak feloldását is jelentette: nyugodtan étkezhetnek pogány származásúak asztalánál is, a tiszta és tisztátalan ételek megkülönböztetésével nem kell többé törődniük. A 8. versről kezdve az instrukció a városokban tanúsítandó magatartást szabályozza. Az első utasítás hasonló ahhoz, amelyet az előző versekben a magánházakkal kapcsolatban olvastunk. Szíves fogadtatás esetén a tanítványok bizonytalankodás nélkül fogadjanak el mindent, amit a szívélyes vendéglátók enni adnak. A 9. vers világossá teszi, hogy a küldetés lényege nem a vendégszeretet készséges elfogadásában áll, hanem a betegek gyógyításában és Isten országának a hirdetésében. A szóban és tettben megnyilvánuló tevékenység természetesen nem független egymástól. A küldöttek hirdetik, hogy Isten országa közel van a hallgatókhoz, s mindezt a betegek gyógyításával tanúsítják. Az 1. versben a tanítványok arra kaptak megbízatást, hogy Jézus jövetelét készítsék elő. Ennek figyelembevételével a 9. versben említett tevékenység nem más, mint útkészítés Jézus számára, akinek az érkezésével a közelinek hirdetett Isten országa valósággá válik majd minden városban és minden helyen, ahol őt és előhírnökeit befogadják. A küldöttek elutasításának lehetőségét Jézus már a 6. vers második felében röviden megemlíttette: aki nem fogadja el a tanítványok által hozott békét, vagyis az üdvösséget, az önmagát zárja ki belőle. A 10. versben ismét az elutasítás kerül előtérbe, de a figyelem most a tanítványok magatartására irányul. Jézus felszólítja őket, hogy ne fecséreljenek fölösleges időt és energiát arra a városra, amelyik nyílt elutasítást tanúsít, hanem távozzanak el belőle. A nyilvános tanúságtétel azonban, szóban és tettben, ez esetben sem maradjon el. Hirdessék, és szimbolikus tettel juttassák is kifejezésre, hogy nem tartanak velük közösséget. A szimbolikus tett – a por lerázása – értelmét a 9,5 magyarázatánál kifejtettük már. A 11. vers végén Jézus jelzi, hogy Isten országának a közelségét az elutasító városban is meg kell hirdetni. A hitetlen városiakoknak tudniuk kell: nem képesek megakadályozni, hogy Isten uralma megvalósuljon azok között, akik hittel megnyílnak Jézus evangéliumának. A 16. vers mondása ismét közvetlenül a hetvenkét tanítványnak szól. Máténál is hasonló szavakkal ér véget a tanítványokhoz intézett útmutatás (10,40). Az evangéliumok más összefüggésekben is megőriznek számunkra hasonló tartalmú kijelentéseket (Mk 9,37 és párh.: Jn 13,20). A mondás hátterében az a zsidó hagyományban is jól ismert felfogás áll, mely szerint a küldött a küldött képviseli, és annak a tekintélyével lép fel. A tanítványokra vonatkoztatva ez annyit jelent, hogy bennük és általuk Jézus közeledik az emberekhez. Mind a kedvező fogadtatás, amely figyelmes meghallgatásban mutatkozik meg, mind pedig az elutasítás végső soron magát Jézust érintik. Az elutasítással kapcsolatban Jézus kiszélesíti a láncot, amennyiben rámutat arra, hogy ő maga is küldött, az Atya küldötte. Ennek következtében mindaz, aki az ő tanítványát elutasítja, végeredményben Istent utasítja el. A 16. vers egészében a negatív perspektíva, az elutasítás témája a hangsúlyosabb, amely által a tanítványokhoz intézett mondás szorosan kapcsolódik az előző kijelentésekhez, a galileai városokhoz intézett jalkiáltásokhoz. A 16. vers tartalma természetesen nemcsak a hűsvét előtti küldöttekre vonatkozik. Az egyház időszakában működő igehirdetők küldetése is Jézus ezen szavaiban gyökerezik. Rájuk is érvényes az a megállapítás, hogy az Atya által küldött Jézusnak a működését folytatják az ő nevében és az ő tekintélyével. Az irányukba tanúsított magatartás – az elfogadás vagy az elutasítás – ennél fogva mindenkor Jézust és az ő Küldőjét érintik.

Kocsis Imre

Lenni akarok valaki

Kamaszok és életerter (5.)

Szembesülés

A sekélyben hajózó ifjak

Az ábrándok nagy vásárán

Valami kis szerelem

„Elsős gimnazista korom óta járok lányokkal. Sokfélélt ismerek belőlük, nem egyet flörtöltem. Elismerem, hogy helytelen, de a vágy erősebb nálam, és nincs kellő akaratom hozzá és különben sem szeretném az egészet abbahagyni. Mindenesetre a kezdet kezdetén figyelmeztetem őket, ne ringassák magukat ábrándokba és ne haragudjanak, ha vége a randevúnak.” (Péter)

A kíméletlen élet

A mai társadalomban igen sok fiú hamar megtanulja az alkalmazkodást. Ebben a zsarnoki világban tág tere van a könyöklésnek. Egész fiatalon rájönnek arra, ha valaki felszínen akar maradni, meg kell küzdenie másokkal. Vetélytársakat kell látni bennük, le kell győzni minden gyengeséget és kisebbségi érzést.

A lányok inkább nyers szavakkal és goromba viselkedéssel indulnak rohamra vetélytársnőikkel szemben, a fiúk viszont néha öklüket használják vagy igen durva és féktelen módon bosszulják meg magukat. Sok fiatal abban a meggyőződésben nő föl, hogy a világ a furfangosoké, és hogy polgárjoguk legyen ebben a furcsa társadalomban, meg kell rohamozni azt.

„Megéri a fáradságot, hogy az ember becsületes és tisztességes legyen, amikor ezzel fizetnek: nézd ezt a >>maflát<<?” (Károly)

A jelszó legyen ez: „keménység!” Nincs barátság, nincs szeretet, amely visszatartson. Hisz a többiek is csak azt lesik, hogyan szedjenek rá valamire vagy nyomjanak víz alá.

„Egy darabig azt hittem, hogy megváltoztathatom a világot. Ma már túl vagyok ezen. Nincsenek kedvemre az emberek. Nem szeretem a felebarátomat. Igen sok dolgot tanultam az életben, minden nap. „Valahányszor hittem a szerelemben, a barátságban, mindannyiszor mély sebekeket kaptam.” Ezt Marlon Brando írta, a „volt kamasz”, aki úgy gondolkodott, mint egy közülük.

A te „mélyen-gyökerező” szabadságod

A „Sport vasárnapján” megmutatják a filmvásznon a legszebb parádékat, egy-egy mérkőzés legforróbb pillanatait. Ugyanezt tettük az ifjúsági napok legszebb ünnepeivel. Aztán megpróbáltuk egy egészséges képbe foglalni valamennyit, hadd lássuk az egésznek a szerkezetét, ismerjük meg a módszereket, amelyek előkészítik és vezérlik az egész ünnepeket.

Természetesen nem minden fiatal képes, mert az ilyenek a jelen társadalomból kilógnak, bár igen nagy csoportot képviselnek: sokan észrevetetik magukat, más gondolkodásmódot alakítanak ki és magatartás mintát szabnak meg. Valószínűleg rájuk hivatkoznak a legfiatalabbak, akik nőni és tájékozódni akarnak.

- A magatartások ezen összevisszaságban hogyan találom meg a helyes utat amely segítségemre lehet, hogy érett legyek?

- Léteznek egyáltalán és felismerhetők-e társadalmunkban a legfőbb értékek?

- Mikor lehet biztos egy fiatal abban, hogy nem egy másik által „csomagolt” életterv szerint él vagy esetleg mások életútjának fásult utánzása szerint.

- Van egyáltalán „siker-ember” – modell? – egy tisztességes és általános modell, amelyet követhetek és követhetőnek állíthatok mások elé?

Ezekre a kérdésekre később válaszolunk. De egyet azonnal le kell szögeznünk: mindennek ellenére közülünk mindenki alapvetően szabad marad. Lehetősége lesz a felsorolásban bemutatott minden magatartásformát megbírálni és magának a leghelyesebb, legértékesebb, a legtisztább formát kiválasztani, amely a legnagyobb reménnyel és legszebb vonzerővel kecsegtet.

Az ember „lényegében” szabad. Egy kötelessége marad csupán, hogy szabaddá tegye magát, ez pedig akkor lesz lehetséges a számára, ha egy igazán kritikus magatartást vesz fel az ifjúkori felfogással szemben, azzal a céllal, hogy a maga számára egy „nem-mást-követő” – „nem-máshoz-alkalmazkodó” életmintát találjon.

„Jelenünk széles látókörű és szegényes életterve között óriási a távolság. Ez a távolság csak egy nagyreményű magatartással hidalható át. Csak aki erősen remél, az tudja lépéseit olyan célok felé irányítani, amelyeket még nem lát át teljesen, az tudja a valóságot >>előlegezni<<, amely még ki sem sarjadt.

Csak a reményre nyitott emberek kaphatnak olyan élettervet, amely még nem látta meg a fény teljességét.”

Egy helyes terv fölfedezése

Van életforma, amely valóban boldoggá tesz? Egy terv, amely ellenáll az élet viszontagságainak? – Hogyan fedeznéd fel?

Három nagy kérdés van, amelyre minden kor embere választ próbál adni. A nagy bölcselők megalkották elméletünket, a föld különböző népei évszázadokon át kifejtették erre vonatkozó gondolataikat az általuk alkotott politikai és társadalmi szervezeteken és vallási intézményeken keresztül. Így a Biblia is, amely egyben isteni kinyilatkoztatás, ugyanakkor egy nép történelme is. Azért íródott, hogy választ adjon ezekre a nagy kérdésekre: mi az élet értelme? – Miért van szenvedés, halál, fáradtság és igazságtalanság? És végül mi is belebonyolódunk egy életforma keresésébe, amely alapján boldoggá teszi az embert, egy életterv kutatásába, amely ellen tud állni múltó divatoknak és változó kultúráknak.

Egy biztos, a legértékesebb életterv nem szükségképpen a legelterjedtebb vagy a legreklámozottabb. Sőt valószínűtlen, hogy a nagy tömegek (amelyeket a közvélemény utal és irányít) legyenek éppen azok, amelyek maguknak egy igen fárasztó életformát választanak.

Viszont az is biztos, hogy nem egyszerűen a fogyasztói és népszerű tervvel való ellenállás alakítja őket és lesznek ténylegesen siker-emberek.

Biztosan jó kiindulópont: ellenszegülni helytelen életterveknek, de csak azzal a föléttel, ha ugyanakkor velük szembe egy más és értékes élettervet tudunk állítani.

De hát hol találunk egy mindent kielégítő, igaz élettervet?

(Folyt. köv.)

Fordította: P. Szőke János

Vasárnapi jegyzet

Cigarettázók

A gesztenyésben ültek, nyári padon. Hátizsákjukat maguk mögé vetették – hanyag mozdulattal, aztán rágyújtottak. Nem szóltak, s az arra menőnek, mikor megkérdezte, merre van a Révész utca, csak a fejükkel jelezték, hogy jobbra. Az hosszan nézett rájuk, végül próbált velük szóba elegyedni. Messziről jövrünk – mondta végül az egyik, amelyik már cigarettájának végén járt. Eldobta a csikket, rátaaposott volna, de túl messzire röpült, és nem volt kedve felállni. Miért érdekli? Csak úgy. Gondoltam, hátha segíthetek. Nekünk? Tudja egyáltalán kik vagyunk? A másik rávágta, miközben tovább füstölt: – Hajótörtek. Emez fölnevetett, de a kérdező nem tárgított. Hol szolgáltak? Elsüllyedt a hajó? Jól mondja, elsüllyedt. Maguk pedig kiúsztak. Ki. Üres hátizsákkal? Amint látja, és hátranyúlva kioldotta a zsinórt. Tényleg semmijük sem maradt? Valami igen, és egy fehér kavicsot kotort elő. Szép darab. Meghiszem. A másik is fölvette a hátizsákját, de üresen rázta ki, még homokszem sem volt benne.

És miért éppen a Révész utcát keresi? Ott lakik egy régi barátom, akit harminc esztendeje nem láttam, azt hallottam, nyomorog. Ahogy elhallgatom, maga egy jótékonykodó féle, jegyezte meg a még mindig cigarettázó. Nem, csupán utána megyek a barátaimnak. Sokan vannak? Vannak. Hányan? Most már maguk is. Honnan tudja? A kavicsról. Ja, hogy nincs semmink, és itt ülünk egy nagyváros közepén, a parkban. Fordítva: sok mindenük van, de nem tudnak mit kezdeni vele. Mivel? Önmagukkal. Ezt a köről állapítom meg, vagyis hogy van egy kövük – ami fehér és szép. Ez mit jelent? Csak ennyit. Hiszen hozhattak volna magukkal egy ócska vasdarabot is, rozsdásat, feketét. He, he, a hajón nem volt vasdarab. Fénylett rajta minden. Akkor miért süllyedt el? A cigarettázó már a másodikra gyújtott rá, és idegesen odavágott: – Ha tudná, mi történt, nem kérdezne ennyi hülyeséget. Dehogy nem tudom: elsüllyedtek aztán megmenekültek, és most fehér kavicssal igazolják magukat.

No ez már túl bonyolult – morgott emez, aki szintén újabb cigarettát keresett a zsebében. A kérdező megelőzte: Ne keressen, adok én. Van bagója? Így is mondható, és nagyon drága cigarettát vett elő. A mindenit – szólalt meg a másik, jó gazdag lehet. Nem tagadom. Sejttem, mit hozhat a réglátott barátjának! Ezt a doboz cigarettát, amiből megkínáltam. Mást nem? Tudják mit, meghívom mindkettőjüket a közeli étterembe, hol van? Vakarózni kezdtek, és tehetetlenül széttárták a karjukat. Nem ismernek itt éttermet? A Révész utcát honnan tudják? Onnan indultunk el vagy tizenöt éve. A tengerre? A tengerre... Elhallgattak. A másik is kért egy drága cigarettát. Fújta a füstöt, meg a körmét piszkálta. Ha tudtuk volna, bökte ki végül, talán egy tapodtat sem teszünk – akkor. A kérdezőre nézett, akinek a szemében titokzatos fényeket vélte fölfedezni. És a kegyed gazdagsága miből való? A barátaimból. Azoknak annyi van? Itt, belül – felelte, és maga is tüzet lobbantott. Eddig miért nem szívott? Vártam, hogy magát megkínáljam, előbb. Mi az, hogy itt belül? Ami a maguké is. Már megint az a kő? Árulja el végre, kicsoda valójában? Egy harmadik vándor vagyok, mindig útban a hajótörtekhez...

A másik kettő összenézett, ő pedig ennyit mondott: Na jöjjenek, csak lelünk egy éttermet, a cigaretta meg addig kibírja.

† Tóth Sándor

hírek információk

A Belvárosi Plébániai Hivatal július és augusztus hónapokban csak hétfőn és pénteken 8-tól 12 óráig, valamint szerdán 14-től 16 óráig tart nyitva. A plébánia papjai - amennyiben hívják őket - szívesen meglátogatják a gyónni és áldozni kívánó ágyhoz kötött betegeket, illetve az elsöpéntekes betegeket. A klinikákon fekvő hozzátartozókhoz is bármikor hívhatók a lelkipásztorok, ha a beteg azt kéri. Az igények a plébánia honlapján szereplő telefonszámon jelezhetők.

A Pasztorális Helynökség idén hatodik alkalommal rendezte meg a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent László Focitornáját, melyen a focit kedvelő plébániai és iskolai közösségek vettek részt. A tornát Szent László ünnepéhez kapcsolódva, a Szent Gellért Fórum csarnokában rendezték meg.

A Dómkerti Zenés Esték programsorozat következő koncertje július 9-én, szerdán 20 órakor kezdődik a Gál Ferenc Egyetem udvarán (Dóm tér 6., bejárat az Apáthy utca felől.). A hangversenyen énekel Györfi Anna Domján Edit-díjas magyar színésznő, énekesnő, harmonikán játszik Kéméndi Tamás harmonikaművész. Jegyek válthatók a Filharmónia Magyarország szegedi irodájában (Klauzál tér 7., tel.: 62/425-260), Ticket express jegyirodákban, valamint a www.jegymester.hu oldalon. Jegyár: 4.900,- Ft.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia nagyertermében (Torontál tér 4.) nyáresti Társaskört tartanak minden csütörtökön, 19 órai kezdettel. A következő, július 10-i előadás témája: „A Dóm angyalai”, melyet Radnai Zsuzsanna nyugdíjas tanár mutat be. Szeretettel várnak minden érdeklődőt a szervezők.

Nagyboldogasszony napján, augusztus 15-én szeretettel várják a Pasztorális Helynökség szervezésében a Stella Maris Vendégházba, a domaszéki tanyavilágba egy női elvonulásra azokat a lányokat, asszonyokat, akik szeretik a természetet, a közösséget, a szabadságot. A nap folyamán beszélgetés, körtánc, a természethez való kapcsolódás, alkotás, ima várja a résztvevőket. Időpont: augusztus 15. péntek, 9.00 - 17.00. A résztvevők létszáma korlátozott. Jelentkezni július 17-ig lehet a pasztoralis.hu honlapon.

A 2020-as és 2023-as évhez hasonlóan idén ősszel ismét 168 órás szentségimádás lesz Szegeden szeptember 21. és 28. között, vasárnap estétől vasárnap estig. A helyszín ezúttal is az „Adoratio Szeged” székhelye, a jezsuita templom kápolnája lesz (Szeged, Dáni utca 3.). Az egy hetes folyamatos imádság szándéka az egyházmegyénk lesz. Az érdeklődők máris beírhatják naptárjukba ezt a hetet. A regisztráció augusztus 15-től nyílik a www.adoratio-szeged.hu honlapon.

Szeptemberben folytatódnak a Dóm Művészeti Szalon estjei. Az előző évadhoz hasonlóan nyolc előadás várja majd a közönséget. A korábbi gyakorlat szerint a meglévő bérletes vendégek hűségét és elköteleződését a Szegedi Dóm Látogatóközpont azzal szeretné megköszönni, hogy részükre a korábbi bérletes helyeket július 1-ig fenntartják. A lefoglalt bérleteiket a fent jelzett időpontig szükséges megvásárolni. A bérletek megválthatók személyesen a Szegedi Dóm Látogatóközpont jegypénztárában. Bérletár: 42.000,- HUF/fő. A bérletes előadások a korábbi évekhez hasonlóan 17.00 és 19.00 órakor kezdődnek. Ebben az évadban is színes kulturális palettával kívánják elnyerni a tisztelt nézőközönség tetszését. Szegedi Dóm Látogatóközpont 6720 Szeged, Dóm tér 16. E-mail: domlatogatokozpont@gmail.com Telefon: +36-20/220-7227.

A Continental európai vezetői varázsolták még szebbé a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató szegedi lakásotthonát, a Dr. Foltán József Lakásotthont. A cég az ÁGOTA Alapítványt, így az ÁGOTA Közösséget is rendszeresen támogatja. A vállalat európai gyárainak vezetői nemrégiben Szegedre utaztak. Egy csapatépítő, önkéntes esemény keretében, az intézményben élő fiatalok közösen tették még hangulatosabbá az intézmény udvarát.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.